

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

IV. ÚS 349/2018-11

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 31. mája 2018 v senáte zloženom z predsedníčky Ľudmily Gajdošíkovej (sudkyňa spravodajkyňa), zo sudcov Ladislava Orosza a Miroslava Duriša predbežne prerokoval sťažnosť [REDACTED], [REDACTED], zastúpeného Advokátskou kanceláriou Korytár s. r. o., Sladovnícka 13, Trnava, v mene ktorej koná advokát Mgr. Ing. Pavol Korytár, vo veci namietaného porušenia jeho základných práv podľa čl. 20 ods. 1 a čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a práva podľa čl. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 4 Obdo 18/2016 z 31. marca 2017 a uznesením Krajského súdu v Žiline sp. zn. 14 Cob 120/2012 z 10. novembra 2015 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť [REDACTED] o d m i e t a ako zjavne neopodstatnenú.

Odôvodnenie:

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 27. júla 2017 doručená sťažnosť [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ] (ďalej len „sťažovateľ“, v citáciách aj „dovolateľ“), ktorou namieta porušenie svojich základných práv podľa čl. 20 ods. 1 a čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) a práva podľa čl. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dodatkový protokol“) uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) sp. zn. 4 Obdo 18/2016 z 31. marca 2017 (ďalej len „uznesenie najvyššieho súdu“) a uznesením Krajského súdu v Žiline (ďalej len „krajský súd“) sp. zn. 14 Cob 120/2012 z 10. novembra 2015 (ďalej len „uznesenie najvyššieho súdu“).

Sťažovateľ v súvislosti s doterajším priebehom konania pred všeobecnými súdmi uvádza:

«Sťažovateľ je spoločníkom – komanditistom aktuálne už zrušenej obchodnej spoločnosti [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ].. (ďalej len „Spoločnosť“) (pozn.: Spoločnosť bola zrušená bez likvidácie ku dňu 27. 06. 2017); ďalším spoločníkom a štatutárnym orgánom – komplementárom Spoločnosti je [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ] [REDAKOVANÉ] (ďalej len „Komplementár“).

Dňa 10. 03. 2014 Sťažovateľ podal podnet na zrušenie Spoločnosti na príslušnom Okresnom súde Žilina (ďalej len „Podnet“); konanie o zrušenie spoločnosti bolo vedené pod sp. zn. 5 CbR/60/2014.

Dňa 11. 03. 2014 Okresný súd Žilina (ďalej len „Súd prvého stupňa“) vydal uznesenie, sp. zn. 5 CbR/60/2014, ktorým začal konanie o zrušenie Spoločnosti; dôvody začatia konania o zrušenie Spoločnosti bolo porušovanie povinnosti zvolávať valné zhromaždenie Spoločnosti od vzniku Spoločnosti a neuloženia účtových závierok Spoločnosti do zbierky listín Obchodného registra.

Dňa 25. 05. 2015 Súd prvého stupňa vydal uznesenie, č. k. 5 CbR/60/2014-141 (ďalej len „Uznesenie I“), ktorým zrušil Spoločnosť bez likvidácie; dôvody zrušenia Spoločnosti bez likvidácie boli existencia dôvodov na zrušenie Spoločnosti v zmysle ust. § 68 ods. 6 písm. a, písm. f zákona č. 513/1991 Z. z. Obchodného zákonníka v platnom znení (ďalej len „Obchodný zákonník“); neexistencia majetku dostačujúceho na likvidačné konanie.

Dňa 23. 06. 2015 Sťažovateľ podal odvolanie proti Uzneseniu I (ďalej len „Odvolanie“).

Dňa 10. 11. 2015 vydal Krajský súd v Žiline (ďalej len „Odvolací súd“) uznesenie č. k. 14 Cob/120/2015 (ďalej len „Uznesenie II“), ktorým Uznesenie I potvrdil.

Dňa 05. 01. 2016 Sťažovateľ podal dovolanie voči Uzneseniu II.

Dňa 31. 03. 2017 vydal Najvyšší súd Slovenskej republiky Uznesenie č. k. 4 Obdo/18/2016, ktorým odmietol dovolanie Sťažovateľa (ďalej len „Uznesenie III“).»

Proti uzneseniu krajského súdu a uzneseniu najvyššieho súdu podal sťažovateľ podľa čl. 127 ods. 1 ústavy sťažnosť, ktorú v súvislosti s namietaným porušením označených práv odôvodňuje takto:

„Odvolací súd ako aj Najvyšší súd SR sa bez dostatočného odôvodnenia stotožnili s právnym názorom Súdu prvého stupňa, ktorý nevykonal v rozpore s ustálenou praxou súdov dokazovanie ohľadom majetku Spoločnosti a ani za týmto účelom neustanovil likvidátora majetku Spoločnosti, čím zasiahol do práva Sťažovateľa na spravodlivé súdne konanie;

Odvolací súd ako aj Najvyšší súd SR sa bez dostatočného odôvodnenia stotožnili s právnym názorom Súdu prvého stupňa, ktorý ústavne nekonformne vykladal vyšetrovací princíp, ktorým sa riadi nesporné konanie, kedy napriek vlastným zisteniam o existencii aktív Spoločnosti nenariadil likvidáciu majetku Spoločnosti, čím zasiahol do práva Sťažovateľa na spravodlivé súdne konanie;

Odvolací súd a Najvyšší súd SR bez dostatočného odôvodnenia prijal zmätočný postup konajúceho súdu ohľadom majetnosti Spoločnosti, ktorý vyústil vo vydania nepredvídateľného súdneho rozhodnutia, čím zasiahol do princípu právnej istoty, ktorý je imanentnou súčasťou práva Sťažovateľa na spravodlivé súdne konanie;

Odvolaací súd a následne aj Najvyšší súd SR nedostatočne odôvodnili nárok na podanie žaloby na náhradu škody za Spoločnosť voči Komplementárovi, keď v odôvodnení konštatovali predmetný nárok iba jednou vetou, prvotne použitou súdom prvého stupňa a vôbec sa nezaoberali s tvrdeniami Sťažovateľa o nemožnosti podať žalobu na náhradu škody voči Komplementárovi Spoločnosti v dôsledku nesprístupnenia zmluvnej a účtovnej dokumentácie Spoločnosti Sťažovateľovi, čím zasiahli do práva Sťažovateľa vlastníť majetok.“

Na základe už uvedeného sťažovateľ navrhuje, aby ústavný súd po prijatí sťažnosti na ďalšie konanie nálezom rozhodol takto:

„1. Základné právo sťažovateľa na spravodlivé súdne konanie vyplývajúce z čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práva a základných slobôd, čl. 46 ods. 1 Ústavy SR a právo sťažovateľa vlastníť majetok vyplývajúce z čl. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a z čl. 20 Ústavy SR uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 4 Obdo/18/2016 zo dňa 31. 03. 2017 a uznesením Krajského súdu v Žiline, sp. zn. 14 Cob/120/2012 zo dňa 10. 11. 2015 porušené bolo.

2. Uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 4 Obdo/18/2016 zo dňa 31. 03. 2017 a uznesením Krajského súdu v Žiline, sp. zn. 14 Cob/120/2012 zo dňa 10. 11. 2015 sa zrušuje a vec sa vracia Najvyššiemu súdu Slovenskej republiky na ďalšie konanie.

3. Najvyšší súd Slovenskej republiky je povinný do jedného mesiaca od právoplatnosti tohto nálezu Ústavného súdu Slovenskej republiky zaplatiť finančné zadostučinenie sťažovateľovi vo výške 30.000,- Eur... na účet právneho zástupcu sťažovateľa.

4. Najvyšší súd Slovenskej republiky je povinný uhradiť sťažovateľovi trovy konania do 15 dní od doručenia tohto nálezu na účet jeho právneho zástupcu.“

II.

Ústavný súd podľa čl. 127 ods. 1 ústavy rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) ústavný súd návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak.

Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie.

Podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde návrhy vo veciach, na ktorých prerokovanie nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený. Ak ústavný súd navrhovateľa na také nedostatky upozornil, uznesenie sa nemusí odôvodniť.

O zjavne neopodstatnený návrh ide vtedy, ak ústavný súd pri jeho predbežnom prerokovaní nezistí žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, realnosť ktorej by mohol posúdiť po jeho prijatí na ďalšie konanie (I. ÚS 66/98). V zmysle konštantnej judikatúry ústavného súdu je dôvodom na odmietnutie návrhu pre jeho zjavnú neopodstatnenosť aj absencia priamej súvislosti medzi označeným základným právom alebo slobodou na jednej strane a namietaným konaním alebo iným zásahom do takéhoto práva alebo slobody na strane druhej. Inými slovami, ak ústavný súd nezistí relevantnú súvislosť medzi namietaným postupom orgánu štátu a základným právom alebo slobodou, porušenie

ktorých navrhovateľ namieta, vysloví zjavnú neopodstatnenosť sťažnosti a túto odmietne (obdobne napr. III. ÚS 263/03, II. ÚS 98/06, III. ÚS 300/06).

Podľa konštantnej judikatúry ústavný súd nie je súčasťou systému všeobecných súdov, ale podľa čl. 124 ústavy je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti. Ústavný súd nie je súdom vyššej inštancie rozhodujúcim o opravných prostriedkoch v rámci sústavy všeobecných súdov. V zásade preto nie je oprávnený posudzovať správnosť skutkových a následne na nich založených právnych záverov všeobecného súdu, ktoré ho pri výklade a uplatňovaní zákonov v konkrétnom prípade viedli k rozhodnutiu (obdobne napr. III. ÚS 78/07, IV. ÚS 27/2010). Úlohou ústavného súdu nie je zastupovať všeobecné súdy, ktorým predovšetkým prislúcha interpretácia a aplikácia zákonov (II. ÚS 193/2010).

Do právomoci ústavného súdu v konaní podľa čl. 127 ústavy však patrí kontrola zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou, prípadne medzinárodnými zmluvami o ľudských právach a základných slobodách. Skutkové a právne závery súdu môžu byť predmetom kontroly zo strany ústavného súdu vtedy, ak by vyvedené závery boli zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne, a tak z ústavného hľadiska neospravedliteľné a neudržateľné, a zároveň by mali za následok porušenie základného práva alebo slobody (m. m. I. ÚS 13/00, I. ÚS 139/02, III. ÚS 180/02, III. ÚS 271/05, III. ÚS 153/07).

Podľa čl. 20 ods. 1 prvej vety ústavy každý má právo vlastniť majetok.

Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky.

Podľa čl. 6 ods. 1 prvej vety dohovoru každý má právo na to, aby jeho vec bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach alebo záväzkoch alebo o akomkoľvek trestnom čine, z ktorého je obvinený.

Podľa čl. 1 prvej vety dodatkového protokolu každá fyzická alebo právnická osoba má právo pokojne užívať svoj majetok.

II.1 K namietanému porušeniu v sťažnosti označených práv uznesením krajského súdu sp. zn. 14 Cob 120/2012 z 10. novembra 2015

Vo vzťahu k napadnutému uzneseniu krajského súdu je najprv potrebné poukázať na názor ústavného súdu, podľa ktorého v prípadoch, ak sťažovateľ uplatní mimoriadny opravný prostriedok (dovolanie) spôsobilý zabezpečiť ochranu jeho práv, avšak najvyšší súd ho následne odmietne ako neprípustný, je lehota na podanie sťažnosti ustanovená v § 53 ods. 3 zákona o ústavnom súde v zásade zachovaná aj vo vzťahu k predchádzajúcemu právoplatnému rozhodnutiu všeobecného súdu (napr. m. m. I. ÚS 184/09, I. ÚS 237/09, I. ÚS 239/09, IV. ÚS 49/2010, IV. ÚS 453/2010) s výnimkou prípadov, keď to konkrétne okolnosti veci zjavne vylučujú. Za predpokladu, že by dovolací súd dospel k záveru, že dovolanie nie je prípustné, nemožno sťažnosť podľa čl. 127 ods. 1 ústavy smerujúcu proti rozhodnutiu, ktoré predchádzalo rozhodnutiu dovolacieho súdu, odmietnuť pre jej oneskorenosť [porovnaj k tomu aj rozsudok Európskeho súdu pre ľudské práva (ďalej len „ESLP“) z 8. 11. 2007 vo veci Soffer proti Českej republike, sťažnosť č. 31419/04, alebo rozsudok ESLP z 12. 11. 2002 vo veci Zvolský a Zvolská verzus Česká republika, sťažnosť č. 46129/99, body 51, 53 a 54].

Keďže uznesenie najvyššieho súdu nadobudlo právoplatnosť 22. mája 2017 a sťažnosť bola podaná na poštovú prepravu 24. júla 2017, ústavný súd preto považuje lehotu na podanie sťažnosti proti namietanému uzneseniu krajského súdu za dodržanú.

Z obsahu sťažnosti vyplýva, že sťažovateľ predovšetkým namieta nedostatočnosť odôvodnenia napadnutého uznesenia krajského súdu, nesprávne právne posúdenie veci a nevykonanie ním navrhovaných dôkazných prostriedkov.

Ústavný súd sa preto pri predbežnom prerokovaní sťažnosti sústredil na posúdenie otázky, či možno považovať napadnuté uznesenie krajského súdu za ústavne udržateľné a akceptovateľné z hľadiska námietok, ktoré sťažovateľ proti nemu uplatňuje.

Krajský súd s poukazom na znenie § 212 ods. 1 a § 219 ods. 1 zákona č. 99/1963 Zb. Občiansky súdny poriadok v znení neskorších predpisov (ďalej len „OSP“) v odôvodnení svojho rozhodnutia uviedol:

«Za aplikácie vyššie citovaných zákonných ustanovení krajský súd preskúmaval napadnuté uznesenie okresného súdu len v medziach odvolacích dôvodov [REDAKOVANÉ], obsiahnutých v písomne podanom odvolaní... Z obsahu podaného odvolania bolo zrejmé, že odvolateľ nesúhlasil s rozhodnutím okresného súdu o zrušení obchodnej spoločnosti [REDAKOVANÉ], so sídlom [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ] bez likvidácie, najmä z toho dôvodu, že obchodná spoločnosť mala podľa jeho tvrdení obchodný majetok, v dôsledku ktorej skutočnosti mal okresný súd rozhodnúť o zrušení obchodnej spoločnosti a nariadiť jej likvidáciu s poukazom na § 68 ods. 8 Obchodného zákonníka.

Ako vyplýva z vyššie uvedeného, odvolateľ v podanom odvolaní zo dňa 23. 06. 2015 (č. l. 154 spisu) nespochybnil, že boli splnené podmienky na zrušenie obchodnej spoločnosti, namietal iba to, že neboli splnené podmienky na rozhodnutie o zrušení obchodnej spoločnosti bez nariadenia likvidácie, z dôvodu, že spoločnosť mala mať obchodný majetok na náhradu primeraných výdavkov a odmeny za výkon funkcie likvidátora. Pokiaľ teda išlo o námietku odvolateľa, že obchodná spoločnosť [REDAKOVANÉ] mala majetok, a preto nebol správny postup okresného súdu, ktorý túto obchodnú spoločnosť zrušil bez likvidácie, odvolací súd v zhode s tvrdením okresného súdu poukazuje na § 68 ods. 9 Obchodného zákonníka, podľa ktorého „ak súd pred súd pred vydaním rozhodnutia o zrušení spoločnosti zistí, že spoločnosť nemá obchodný majetok, ktorý by postačoval na náhradu primeraných výdavkov a odmeny za výkon funkcie likvidátora, rozhodne o jej zrušení bez likvidácie. Ak si spoločnosť nesplní povinnosť podľa odseku 6 písm. f), súd má za to, že spoločnosť nemá obchodný majetok ktorý by postačoval na náhradu primeraných výdavkov a odmeny za výkon funkcie likvidátora, ibaže ten, kto osvedčí právny záujem, preukáže pred rozhodnutím súdu o zrušení spoločnosti opak. Na

základe právoplatného rozhodnutia o zrušení spoločnosti bez likvidácie súd vykoná výmaz zrušenej spoločnosti z obchodného registra.“

Podľa § 68 ods. 6 písm. f) Obchodného zákonníka, súd na návrh štátneho orgánu na návrh osoby, ktorá osvedčí právny záujem, alebo aj z vlastného podnetu rozhodne o zrušení spoločnosti, ak spoločnosť nesplnila povinnosť uložiť do zbierky listín individuálnu účtovú závierku za najmenej dve účtovné obdobia nasledujúce po sebe.

V § 68 ods. 6 písm. f) Obchodného zákonníka je upravený dôvod na zrušenie obchodnej spoločnosti súdom, a to neplnenie povinnosti ukladať do zbierky listín individuálnu účtovnú závierku najmenej za dve po sebe nasledujúce účtovné obdobia, t. j. najmenej za obdobie dvoch rokov. Ide o dôvod zrušenia spoločnosti súdom, ktorý bol do nášho právneho poriadku doplnený novelou Obchodného zákonníka (zákonom č. 432/2004 Z. z.) s účinnosťou od 1. októbra 2004, s cieľom vytvoriť mechanizmus, ktorý by umožnil na podklade súdneho rozhodnutia o zrušení spoločnosti vymazať z obchodného registra tzv. mŕtve spoločnosti, pretože ak spoločnosť neukladá do zbierky listín účtovné závierky, možno predpokladať, že nevykonáva žiadnu činnosť.

Odvolací súd uvádza, že právna úprava § 68 ods. 9 Obchodného zákonníka umožňuje súdu vychádzať z domnienky nemajetnosti spoločnosti v prípade, ak si takáto spoločnosť minimálne dva roky po sebe nesplnila povinnosť uložiť do zbierky listín obchodného registra účtovnú závierku (či už riadnu alebo mimoriadnu). Obchodná spoločnosť má aj v tomto prípade možnosť preukázať opak. Znenie odseku 9 bolo novelou (zákonom č. 19/2007) s účinnosťou od 1. februára 2007 spresnené. Domnienku nemajetnosti spoločnosti môže vyvrátiť preukázaním opaku osoba, ktorá v konaní o zrušení spoločnosti osvedčí právny záujem. Súd z úradnej povinnosti nie je povinný skúmať, či existujú skutočnosti, ktoré domnienku nemajetnosti vyvracajú.

V danom prípade z obsahu spisového materiálu mal odvolací súd preukázané, že okresný súd vykonal dostatočné šetrenie za účelom zistenia obchodného majetku obchodnej spoločnosti [REDAKOVANÉ], ktorú uvedenú skutočnosť dotvrdzujú listiny, nachádzajúce sa na č. l. 24 až 104 spisu. Z výsledkov vykonaného šetrenia okresným súdom, z písomných vyjadrení a oznámení príslušných štátnych orgánov a inštitúcií vyplynulo, že obchodná spoločnosť nedisponuje obchodným majetkom, ktorý by postačoval na náhradu primeraných výdavkov a odmeny za výkon funkcie likvidátora. Na základe vykonaného

šetrenia tak okresný súd dôvodne konštatoval nemajetnosť obchodnej spoločnosti a rozhodol o zrušení spoločnosti bez likvidácie.

Krajský súd poukazuje, že jedným z dôvodov zrušenia obchodnej spoločnosti bolo o. i. nesplnenie povinnosti uložiť do zbierky listín individuálnu účtovnú závierku minimálne za dve účtovné obdobia nasledujúce po sebe podľa § 68 ods. 6 písm. f) Obchodného zákonníka. Prihliadajúc aj na tento dôvod zrušenia obchodnej spoločnosti bolo zo strany okresného súdu za existencie zákonnej domnienky nemajetnosti dôvodné konštatovať nemajetnosť obchodnej spoločnosti [REDAKOVANÉ] a túto zrušiť bez likvidácie. V zmysle § 68 ods. 9 Obchodného zákonníka mal odvolateľ, ako osoba ktorá osvedčila právny záujem, možnosť pred rozhodnutím okresného súdu o zrušení spoločnosti preukázať opak, t. j. preukázať, že obchodná spoločnosť [REDAKOVANÉ] má obchodný majetok, ktorý by postačoval na náhradu primeraných výdavkov a odmeny na výkon funkcie likvidátora. Odvolateľ však domnienku nemajetnosti obchodnej spoločnosti nevyvrátil pred rozhodnutím okresného súdu o zrušení spoločnosti bez likvidácie, ani v rámci odvolacieho konania. Pokiaľ odvolateľ tvrdil, že spoločnosť je vlastníkom reálnych aktív, a to konkrétne hotovosti v sume 500,- Eur, ktorú skutočnosť odvolateľ preukazoval uzavretím zmluvy o pôžičke zo dňa 14. 05. 2015 (č. l. 124 spisu), ktorá postačuje na náklady likvidácie uvedenej spoločnosti, v tejto súvislosti odvolací súd poukazuje na samotné znenie zmluvy o pôžičke, konkrétne čl. 5 podľa ktorého: „Zástupca dlžníka sa zaväzuje vložiť peňažné prostriedky. Predmet pôžičky na bankový účet Dlžníka bezodkladne po oznámení bankového spojenia Dlžníka zo strany komplementára Dlžníka. Do času vloženia peňažných prostriedkov na bankový účet Dlžníka tieto prostriedky Dlžník eviduje na pokladni“. Súčasne samotný odvolateľ v podanom odvolaní, v podaní zo dňa 23. 06. 2015 (č. l. 154 spisu), konkrétne na strane 4/7 odvolania však uviedol, že „Navyše uvedené peňažné prostriedky prevzal Odvolateľ za Spoločnosť na základe plnej moci tak, ako je tomu uvedené v zmluve o pôžičke neboli fyzicky prevedené do pokladne spoločnosti ani na bankový účet Spoločnosti.“ Za daného stavu tak podľa odvolacieho súdu nebolo možné prijať nepochybný záver o tom, že spoločnosť do momentu rozhodnutia okresného súdu č. k. 5 CbR 60/2014-141 zo dňa 25. 05. 2015, ale ani k momentu rozhodnutia odvolacieho súdu, ktorým rozhodol o zrušení spoločnosti bez likvidácie, skutočne disponovala s majetkom, ktorý by postačoval na úhradu nákladov likvidácie. Relevantným pre posúdenie majetnosti obchodnej spoločnosti

je obchodný majetok, ktorým sa podľa § 6 ods. 1 Obchodného zákonníka rozumie súhrn majetkových hodnôt (vecí, pohľadávok a iných práv a peniazmi ocenených iných hodnôt), ktoré patria podnikateľovi a slúžia alebo sú určené na jeho podnikanie. Takýto obchodný majetok a v tej súvislosti majetnosť obchodnej spoločnosti [REDAKOVANÉ] však odvolateľ nepreukázal. Taktiež odvolací súd tvrdenie odvolateľa, že okresný súd nevykonal dôkazy navrhnuté z jeho strany, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností, ktorými sa malo preukázať, že sporná pohľadávka na náhradu škody vychádza z reálnych predpokladov, a to konkrétne predložením celej účtovnej závierky a zmluvnej agendy spoločnosti pripadne aj súdneho znalca, nepovažoval za relevantné, s poukazom aj na samotný charakter nesporového konania, kde bolo potrebné prisvedčiť aj samotného názoru komplementára vo vyjadrení k podanému odvolaniu komanditistu. Súčasne bolo zrejmé, že samotná pohľadávka na náhradu škody sa voči komplementárovi odvíjala od porušovania povinnosti samotným komplementárom, t. j. išlo o riešenie vzájomných vzťahov vo vnútri samotnej spoločnosti, ktoré uvedené konanie, resp. prejednávajúca vec nebola svojou povahou určená na riešenie vzájomných vzťahov, resp. nemohla suplovať prejednávajúcu vec. V neposlednom rade odvolateľ zastával názor, že okresný súd rozhodnutím o zrušení spoločnosti bez likvidácie znemožnil uplatnenie nárokov spoločnosti voči komplementárovi. Aj tento dôvod odvolací súd nepovažoval za dôvodný. Samotný odvolateľ mal právo i možnosť podať voči komplementárovi žalobu o náhradu škody a domáhať sa svojho práva na nestrannom a nezávislom súde, v rámci sporového konania.

Z vyššie uvedených dôvodov, keď nebola vyvrátená domnienka nemajetnosti obchodnej spoločnosti [REDAKOVANÉ], bolo napadnuté uznesenie okresného súdu č. k. 5 CbR 60/2014-141 zo dňa 25. 05. 2015 o zrušení obchodnej spoločnosti bez likvidácie, potvrdené ako vecne správne rozhodnutie podľa § 219 ods. 1 OSP.»

Z odôvodnenia uznesenia krajského súdu v spojení s uznesením okresného súdu vyplýva, že jedným z dôvodov zrušenia obchodnej spoločnosti bolo „nesplnenie povinnosti uložiť do zbierky listín individuálnu účtovnú závierku minimálne za dve účtovné obdobia nasledujúce po sebe“, pričom s poukazom na tento dôvod zrušenia obchodnej spoločnosti krajský súd zhodne s okresným súdom dospel k záveru, že v okolnostiach danej veci boli naplnené normatívne predpoklady „zákonnej domnienky nemajetnosti“, na základe čoho

bola následne konštatovaná „nemajetnosť obchodnej spoločnosti [REDACTED]“ a došlo k jej zrušeniu bez likvidácie. Krajský súd ďalej uviedol, že sťažovateľ v priebehu konania ako pred okresným súdom, tak aj pred krajským súdom túto domnienku nemajetnosti obchodnej spoločnosti [REDACTED], nevyvrátil, pričom sťažovateľovi dostatočným spôsobom vysvetli, prečo nepovažoval za dôvodné jeho tvrdenia o majetku obchodnej spoločnosti [REDACTED], v sume 500 eur z titulu zmluvy o pôžičke zo 14. mája 2015 a tiež prečo v priebehu konania nevykonal dokazovanie pre účely zistenia rozhodujúcich skutočností, ktorými sa malo preukázať, že „*sporná pohľadávka na náhradu škody vychádza z reálnych predpokladov*“. Krajský súd v tejto súvislosti poukázal predovšetkým na nesporný charakter prebiehajúceho konania o zrušenie obchodnej spoločnosti [REDACTED], a na samotnú podstatu vzniku označenej pohľadávky sťažovateľa, čím dostatočným spôsobom ozrejmil svoje úvahy, prečo sa s dôkaznými návrhmi sťažovateľa odmietol zaoberať – nejde tak o tzv. opomenuté dôkazy, ktoré by mohli zakladať protiústavnosť napadnutého uznesenia krajského súdu.

Na základe už uvedeného ústavný súd zastáva názor, že krajský súd sa dostatočným spôsobom vyrovnal s podstatnými námietkami sťažovateľa uvedenými v rámci jeho odvolacej argumentácie, ako aj so všetkými okolnosťami, ktoré mali pre vec podstatný význam a ktoré dostatočne objasnili skutkový a právny základ rozhodnutia.

Ústavný súd za týchto okolností nemá ústavne relevantný dôvod a ani oprávnenie na to, aby prehodnocoval skutkové a právne závery krajského súdu a následne ich podroboval ústavnoprávnej korekcii. Skutočnosť, že sťažovateľ sa s právnym názorom uvedeným v napadnutom uznesení krajského súdu nestotožňuje, nemôže sama osebe viesť k záveru o jeho zjavnej neodôvodnenosti a ani nezakladá oprávnenie ústavného súdu nahradiť názor krajského súdu svojím vlastným.

Ústavný súd preto dospel k záveru, že napadnuté uznesenie krajského súdu ústavne akceptovateľným zodpovedalo všetky relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany, a preto napadnuté uznesenie krajského súdu nemožno hodnotiť ako arbitrárne.

V súvislosti s namietaným porušením hmotného práva sťažovateľa (čl. 20 ods. 1 ústavy a čl. 1 dodatkového protokolu) ústavný súd konštatuje, že krajský súd, rešpektujúc ústavnoprocenčné princípy garantujúce základné práva účastníkov konania na súdnu ochranu, podľa názoru ústavného súdu v konaní o ochranu tohto práva a v spojení s ním posúdil aj namietané porušenie základného práva sťažovateľa podľa čl. 20 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 1 dodatkového protokolu. Ústavný súd dospel k záveru, že aj z hľadiska posúdenia týchto práv nie je uznesenie krajského súdu ani svojvoľné a ani arbitrárne.

Na základe už uvedeného ústavný súd pri predbežnom prerokovaní dospel k záveru, že vo veci sťažovateľa nie sú podľa jeho doterajšej judikatúry splnené podmienky na poskytnutie ústavnej ochrany, a preto sťažnosť odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú.

II.2 K namietanému porušeniu v sťažnosti označených práv uznesením najvyššieho súdu sp. zn. 4 Obdo 18/2016 z 31. marca 2017

Z obsahu sťažnosti vyplýva, že jej podstatou je námietka sťažovateľa o nedostatočnom odôvodnení napadnutého uznesenia najvyššieho súdu, pretože sa adekvátnym spôsobom nevysporiadal s dôvodmi uvedenými v dovolaní, pričom jeho právne závery sú podľa sťažovateľa zjavne neodôvodnené a nezlučiteľné s označenými právami podľa ústavy a dohovoru.

Najvyšší súd v odôvodnení svojho rozsudku k namietanej vade podľa § 237 písm. f) OSP s poukazom na stanovisko občianskoprávneho kolégia najvyššieho súdu publikované v Zbierke stanovísk Najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky č. 1/2016 uviedol:

„Napadnuté rozhodnutie odvolacieho súdu zodpovedá základnej (formálnej) štruktúre odôvodnenia rozhodnutia. Odvolací súd jasne, stručne, logicky a vecne odôvodnil svoje závery, pričom sa podrobne zaoberal aj všetkými podstatnými námietkami dovolateľa uvedenými v odvolaní. Uviedol, že odvolaním napadnuté uznesenie Okresného súdu Žilina potvrdil z dôvodu, že ani pred súdom prvej inštancie, a ani v odvolacom konaní nevyšlo

najavo, že obchodná spoločnosť [REDAKOVANÉ] má obchodný majetok, a teda že majetnosť obchodnej spoločnosti [REDAKOVANÉ] odvolateľ nepreukázal. Ďalej tiež odvolací súd uviedol, že dôkazy neboli vykonané, pretože tieto neboli potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností a ich vykonanie taktiež nepovažoval za relevantné, s poukazom aj na samotný charakter nesporového konania. Takisto uznesenie súdu prvej inštancie splňa základné kritéria v zmysle ust. § 157 ods. 2 O. s. p., a preto nemožno konštatovať odňatie možnosti dovolateľa konať pred súdom (§ 237 ods. 1 písm. f/ O. s. p.).“

K ďalšej námietke sťažovateľa týkajúcej sa nevykonania ním navrhovaného dokazovania najvyšší súd v odôvodnení napadnutého uznesenia uviedol, že „nevykonanie dôkazov podľa návrhov alebo predstáv dovolateľa nie je postupom, ktorým by mu súd odňal možnosť konať pred súdom, lebo rozhodovanie o tom, ktoré dôkazy budú vykonané, patrí výlučne súdu, a nie účastníkovi konania. Na tomto mieste ale odvolací súd považuje za potrebné uviesť, že súdy nižších inštancií správne poukázali na nesporový charakter konania o zrušenie spoločnosti, ktoré je ovládané vyšetrovacou zásadou a nestoja tu proti sebe dve strany. Aj predkladanie dôkazov a ich vykonávanie sa riadi zásadami uplatňujúcimi sa v nesporových konaniach. Predmetom konania v prejedávanej veci bolo zrušenie spoločnosti a súd prvej inštancie, a aj odvolací súd postupovali v súlade s § 68 Obchodného zákonníka a v tomto smere aj posudzovali predložené dôkazy. Správny bol tiež záver ku ktorému oba súdy dospeli, a to že dovolateľ sa mohol svojho práva na náhradu domáhať v sporovom konaní žalobou o náhradu škody. Navyše súd dostatočne odôvodnil, ktoré z dôkazov nevykonal a aj z akých dôvodov. Odvolací súd (ani súd prvej inštancie) preto nevykonaním dôkazu, navrhovaného dovolateľom, ho nevyhlúčil z realizácie žiadneho procesného práva, ktoré mu Občiansky súdny poriadok priznáva. Tvrdenie o neúplnosti vykonaného dokazovania, resp. že súdy dospeli na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam, predstavuje dovolací dôvod podľa § 241 ods. 2 písm. b/ O. s. p.“

Najvyšší súd sa zaoberal aj dovolacím dôvodom podľa § 241 ods. 2 písm. c) OSP a uviedol, že sťažovateľ tento dôvod vo svojom dovolaní bližšie nekonkretizoval, napriek tomu konštatoval, že „nesprávne právne posúdenie veci je relevantný dovolací dôvod, ktorý

by v prípade opodstatnenosti mal za následok vecnú nesprávnosť napadnutého rozhodnutia; samo o sebe ale prípustnosť dovolania nenakladá (nemá základ vo vade konania v zmysle § 237 ods. 1 O. s. p. a nespôsobuje zmätočnosť rozhodnutia). Posúdenie, či súdy (ne)použili správny právny predpis a či ho (ne)správne interpretovali alebo či zo správnych skutkových záverov vyvodil (ne)správne právne závery, prichádzalo do úvahy až vtedy, keby dovolanie bolo procesné prípustné (o takýto prípad ale v prejedávanej veci nešlo).“.

Takto formulované právne závery najvyššieho súdu nenesú žiadne prvky arbitrárnosti v jeho postupe, ktoré mali byť korigované v konaní pred ústavným súdom, a mohli tak zakladať ústavnú neudržateľnosť napadnutého uznesenia najvyššieho súdu.

Ústavný súd v tejto súvislosti konštatuje, že argumentácia sťažovateľa je len opakovaním ich predchádzajúcej odvolacej argumentácie, v rámci ktorej polemizovali s právnymi závermi vyjadrenými v odôvodnení uznesenia krajského súdu, a je výlučne výrazom jeho odlišného právneho hodnotenia veci, aké zastávajú všeobecné súdy, do posúdenia ktorého ústavný súd s poukazom na už uvedené nie je ani oprávnený ani povinný vstupovať (m. m. III. ÚS 78/07, IV. ÚS 27/2010). Sťažovateľom uvádzané tvrdenia nijako nesignalizujú také pochybenia najvyššieho súdu, ktoré by mali ústavnoprávny rozmer, teda ktoré by vytvárali priestor pre možnosť vyslovenia porušenia označených práv sťažovateľa po prijatí sťažnosti na ďalšie konanie.

V súvislosti s nastolenou otázkou právneho posúdenia veci najvyšším súdom ústavný súd konštatuje, že uvedené právne závery najvyššieho súdu sa pohybujú v rámci obvyklého významu interpretovaných pojmov, a predstavujú tak jednu z možných výkladových alternatív, pričom ústavný súd v rámci svojej právomoci nie je povinný korigovať právne názory všeobecných súdov za predpokladu, že na danú vec existujú dva odlišné právne názory. V tejto súvislosti je potrebné aj s poukazom na závery vyplývajúce z rozhodovacej činnosti ESLP uviesť, že princíp právnej istoty, ktorý bol nastolený právoplatným rozhodnutím všeobecného súdu, môže ustúpiť iba výnimočne, a to pre účely zaistenia korekcie závažných justičných omylov (pozri napr. rozsudok ESLP Ryabykh proti Rusku z 24. 7. 2003, sťažnosť č. 52854/99) a napravenia väd zásadného významu pre súdny

system, a nielen z dôvodu dosiahnutia právnej čistoty rozhodnutia všeobecného súdu (pozri napr. rozsudok ESLP *Sutyazhnik proti Rusku* z 23. 7. 2009, sťažnosť č. 8269/02).

Ústavný súd po preskúmaní odôvodnenia uznesenia najvyššieho súdu vo väzbe na obsah sťažnostnej argumentácie sťažovateľa dospel k záveru, že najvyšší súd ústavne akceptovateľným spôsobom zodpovedal všetky relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany, a preto napadnuté rozhodnutie najvyššieho súdu nemožno hodnotiť ako arbitrárne.

V súvislosti s namietaným porušením hmotného práva sťažovateľa (čl. 20 ods. 1 ústavy a čl. 1 dodatkového protokolu) ústavný súd konštatuje, že najvyšší súd, rešpektujúc ústavnoprosesné princípy garantujúce základné práva účastníkov konania na súdnu ochranu, podľa názoru ústavného súdu v konaní o ochranu tohto práva a v spojení s ním posúdil aj namietané porušenie základného práva sťažovateľa podľa čl. 20 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 1 dodatkového protokolu. Ústavný súd dospel k záveru, že aj z hľadiska posúdenia týchto práv nie je uznesenie najvyššieho súdu ani svojvoľné a ani arbitrárne.

Z už uvedených dôvodov bolo preto potrebné sťažnosť v tejto časti odmietnuť ako zjavne neopodstatnenú (§ 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde).

Keďže sťažnosť bola odmietnutá, rozhodovanie o ďalších procesných návrhoch sťažovateľa v uvedenej veci stratilo opodstatnenie, preto sa nimi ústavný súd už nezaoberal.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 31. mája 2018